ଯୋଏଲ ପୁସ୍ତକ ଏବଂ ଲାଓଦିକିଆର ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ କଳିସିଆ - ସଂଖ୍ୟା ଏକଚାଳିଶି

Jeff Pippenger
2026-02-05

ସଂଖ୍ୟା ଏକଚାଳିଶ

ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ତେଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟ ବସନ୍ତକାଳୀନ ଓ ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ, ଏବଂ ସମଗ୍ର ଗଠନର ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭିକ ଓ ଶେଷ ଗଠନମାନଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମନ୍ୱୟରେ, ସେହି ପର୍ବମାନଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଦୈବୀ ଭାବରେ ଗଭୀର ଅଟେ। ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବମାନେ ଓ ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମଲୟିତ ଅଟନ୍ତି। ଏହି ଅଧ୍ୟାୟ ପୁନଃ ପୁନଃ ପାଲମୋନୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ବହନ କରେ, ସେହି ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାକର୍ତ୍ତାଙ୍କର। ଏହି ଅଧ୍ୟାୟ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ଅନ୍ତିମ-ଦିନର ବାର୍ତ୍ତା ସହ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଛି।

"23" ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ଓ ମାନବତାର ସଂଯୋଗ ଅଟେ। "ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ" ନାମଟି ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଯାଜକତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, କାରଣ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କହିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଶେଷ ଦିନର ଯାଜକମାନେ ସେମାନେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପିତର ପବିତ୍ର ଯାଜକମଣ୍ଡଳୀ ବୋଲି ପରିଚୟ କରାଇଛନ୍ତି। ପିତରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଯାଜକମଣ୍ଡଳୀ ସେହି ଜ୍ଞାନୀମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ବୁଝନ୍ତି, ଯାହା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ସନ୍ଦେଶକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ମୂର୍ଖମାନେ, କିମ୍ବା ଦାନିଏଲ୍ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଷ୍ଟ ବୋଲି ପରିଚୟ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ଏବଂ ହୋଶେୟ ଆମକୁ ଜଣାନ୍ତି ଯେ, ଏହି କାରଣରେ ସେମାନେ ଯାଜକ ଭାବେ ଅସ୍ୱୀକୃତ ହୁଅନ୍ତି।

> ମୋର ଲୋକମାନେ ଜ୍ଞାନର ଅଭାବରୁ ନଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି; କାରଣ ତୁମେ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଛ, ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବି, ଯେପରି ତୁମେ ଆଉ ମୋ ପାଇଁ ଯାଜକ ହେବ ନାହିଁ; ତୁମେ ତୁମର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଭୁଲିଯାଇଛ, ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବି। ସେମାନେ ଯେପରି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲେ, ସେହିପରି ସେମାନେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାପ କଲେ; ଏହିକାରଣରୁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ଗୌରବକୁ ଲଜ୍ଜାରେ ପରିଣତ କରିଦେବି। ହୋଶେୟ 4:6, 7.

ଇସାୟା ଯେଉଁ ଏଫ୍ରାଇମର ମତାଳମାନଙ୍କୁ "ମହିମାର ମୁକୁଟ" ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମହିମା "ଲଜ୍ଜା"ରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ। ହୋଶେୟା ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି ଯେ, ଯେମାନେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଲାଓଡିକିଆର ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ କଳିସିଆ; କାରଣ ସେ ଲେଖିଥିଲେ, "ମୋର ଜନମାନେ।" ତାଙ୍କର ଜନମାନେ ଯାଜକରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ ହେବେ, ଏବଂ ଏହା ଶେଷ ଓ ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ୀରେ ଘଟେ, କାରଣ ସେ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବେ; ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନେ ଶେଷ ପିଢ଼ୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।

ଏଟ୍—ୱାନ୍—ମେଣ୍ଟ

"ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ 23"ର ଶୀର୍ଷକର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, "ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ପୁରୋହିତତ୍ୱର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ।" ଏହି ସତ୍ୟକୁ, ଅଧ୍ୟାୟ ସଂଖ୍ୟା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେବଳ ପୁସ୍ତକର ନାମ ଦ୍ୱାରା ମାତ୍ର ନିଷ୍କର୍ଷ କରାଯାଇପାରେ। ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ତେଇଶ ଯାହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରେ, ସେହି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଅର୍ଥ ହେଉଛି "ଏକତାରେ ପରିଣତ କରିବା," ଏବଂ ଏହା ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ସେହି ସଂଯୋଗ ଦେବବାଣୀରେ ଅନେକ ପ୍ରତୀକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପାଇଛି, ଯାହାମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା ମାନବୀୟ ମନ୍ଦିରକୁ ଦିବ୍ୟ ମନ୍ଦିର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରାଯିବ।

ମାନବ ମନ୍ଦିରର ଏକ ଗଠନ "23" ପୁରୁଷ ଏବଂ "23" ସ୍ତ୍ରୀ କ୍ରୋମୋସୋମ୍ ରେ ନିର୍ମିତ। ପିତର ପରିଚୟ କରାନ୍ତି ଯେ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ପୁରୋହିତତ୍ୱ ଏକ "ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗୃହ" ଅଟେ। ସେହି କ୍ରୋମୋସୋମ୍ ଗୁଡ଼ିକ ଏକତ୍ର ଯୋଗ ହୋଇଥାଏ, ଯେପରିକି ଜଣେ ପୁରୁଷ ଓ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଯୋଗ ହୋନ୍ତି, ଏବଂ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଏକତ୍ର କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ

ମନୁଷ୍ୟ ପୃଥକ୍ ନ କରୁ। ବିବାହ ମଧ ଏହି ଏକତ୍ୱ -ସ୍ଥ ।ପନର ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ର ତୀକ। ଲେବ୍ୟ ପୁସ୍ତ କ "23"ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସ୍ୱ ର୍ଗୀୟ ମହାଯାଜକଙ୍କ ମନ୍ଦି ର ସହିତ, ସେହି ପୁରୋହିତମାନଙ୍କ ର ମନ୍ଦି ରର ସଂଯୋଗ, ଯେମାନେ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ଅଟନ୍ତି।

ବାଇଶଟି ପଦ

ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ତେଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟର ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକୁ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ବାଇଶଟି ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଶରତ୍‌କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକୁ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ବାଇଶଟି ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଶେଷ ପଦଟି ହେଉଛି ଚଉଳିଶତମ ପଦ, ଯାହା 1844ର ଏକ ପ୍ରତୀକ, ସେତେବେଳେ ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନରେ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ତେଇଶର ପୂରଣରେ ପ୍ରତିରୂପୀ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିବସର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ତେଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟକୁ ବାଇଶ ପଦର ଦୁଇଟି ଅବଧିରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି; ଏହି ଦୁଇଟି ବାଇଶ-ପଦୀୟ ଅବଧି ପର୍ବ ହେବାରୁ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଭାବେ ପରସ୍ପର ସଂଯୁକ୍ତ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ଓ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହା ବସନ୍ତକାଳ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଏବଂ ଶରତ୍‌କାଳ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ତାଙ୍କର ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମଧ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଭାବେ ପୃଥକ କରାଯାଇଛି।

୨୨

ବସନ୍ତ ଓ ଶରତ୍—ଉଭୟ ପର୍ବକୁ ବାଇଶିଟି ପଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେହି ପଦଗୁଡ଼ିକ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ସାକ୍ଷ୍ୟ ସହ ସମନ୍ୱିତ, ଯାହାରେ "22"ଟି ଅକ୍ଷର ଅଛି। "22" ହେଉଛି "220"ର ଦଶମାଂଶ, ଏବଂ "220" ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗର ଏକ ପ୍ରତୀକ। "220" ଯିହୁଦାର ଛିତରାଇଯିବାର 2,520 ବର୍ଷର ଓ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର 2,300 ବର୍ଷର—ଉଭୟର—ଆରମ୍ଭକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। 2,520 ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ 677 BC ଥିଲା ଏବଂ 2,300 ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ 457 BC ଥିଲା; ଏହିପରି, ଦୁଇ ଶତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୈନ୍ୟଦଳର ପଦଦଳିତ ହେବା ବିଷୟକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ପଦଦଳିତ ହେବା ବିଷୟକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଂଯୋଗସୂତ୍ର ଭାବେ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଏ। ସେହି ଉଭୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ସମାପ୍ତି, ଅକ୍ଟୋବର 22, 1844 ରେ ପ୍ରତିରୂପଗତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନର ଆଗମନ ସମୟରେ, ଘଟିଥିଲା।

ସେହି ତାରିଖରେ, ମାନବୀୟ ମନ୍ଦିରକୁ ଦିବ୍ୟ ମନ୍ଦିର ସହିତ ଏକତ୍ର କରିବାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଉଭୟ ହବକ୍‌କୂକ 2:20 ଏବଂ ଯୋହନ 2:20 ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା। ହବକ୍‌କୂକ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ ଯେ ସେତେବେଳେ ଦିବ୍ୟତା ପରମପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଥିଲେ, ଏବଂ ଯୋହନ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯେ ସେହି ପରମପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଥିବା ମିଲେରାଇଟ ମନ୍ଦିର ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷର ସେହି ଅବଧିକୁ ସମାପ୍ତ କରିଥିଲା, ଯାହା 1798 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଲେରାଇଟ ମାନବୀୟ ମନ୍ଦିରର ସ୍ଥାପନାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା। "46" ବର୍ଷର ଇତିହାସ, ଯାହା "23" ଏବଂ "23" ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ, ୱିଲିଆମ ମିଲରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ଯିଏ ପ୍ରଥମେ 1831 ମସିହାରେ ସେହି ଇତିହାସର ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, କିଙ୍ଗ ଜେମ୍ସ ବାଇବେଲର ପ୍ରକାଶନର "220" ବର୍ଷ ପରେ। 1611 ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଦିବ୍ୟ ବାକ୍ୟ, "220" ବର୍ଷ ପରେ 1831 ମସିହାରେ ଜଣେ ମାନବୀୟ ଦୂତ ସହିତ ଏକତ୍ର ହେଲା। ଉଭୟ ବସନ୍ତ ଏବଂ ଶରତ ଉତ୍ସବ "22" ପଦ୍ୟଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି।

ଏକେ ବିଷୟର ଦୁଇ ପଙ୍କ୍ତିର ବାଇଶଟି ପଦ ଏହା ଦାବି କରେ ଯେ, ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ଭାବେ ପ୍ରଥମ ବାଇଶଟି ପଦକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବାଇଶଟି ପଦର ଉପରେ ରଖିବାକୁ ହେବ। ଏହି ପ୍ରକାରରେ ଏହି ଦୁଇ ପଙ୍କ୍ତିକୁ ସମରେଖ କରିବା ସମୟରେ, ଆପଣ ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବମାନଙ୍କରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଅଙ୍ଗନ ଓ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି। ଏହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସ୍ତରରେ ଏହା ଦୁଇଟି ମନ୍ଦିରର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ at-one-ment କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ।

ପ୍ର ଥମରୁ ବାଇଶତମ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ କୁ ତେଇଶତମରୁ ଚୁଆଳିଶତମ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ସହ ସମନ୍ ୍ୱିତ କରାଯାଇଲେ, ଏକ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୟ ରେଖା ସ୍ଥ ।ପିତ ହୁଏ, ଯାହାର ସାକ୍ଷ ୍ୟ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣ ମାଳାର ବାଇଶଟି ଅକ୍ଷ ର ଦ୍ୱ ।ରା, "22" ସଂଖ୍ୟ ।ଦ୍ୱ ।ରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ପ୍ର ତୀକତ୍ୱ ଦ୍ୱ ।ରା, ଏବଂ ପର୍ବମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ ୍ବନ୍ଧ ପ୍ର ତୀକତ୍ୱ ଓ ପବିତ୍ର ଇତିହାସରେ ସେହି ପର୍ବମାନଙ୍କ ର

ପୂର୍ଣ୍ଣ ର୍ତା ଦ୍ୱ ାରା ମଧ ପ୍ର ମାଣିତ ହୁଏ।

ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବମାନଙ୍କର ଆରମ୍ଭ ପ୍ରଥମେ ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ଶରତ ଉତ୍ସବମାନଙ୍କର ସମାପ୍ତି ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ଭାବେ, ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ଯାଜକତ୍ୱର ଶ୍ରେଣୀରେ "22" ନାମକ ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀଙ୍କର ଆରମ୍ଭ ଓ ସମାପ୍ତିରେ ସବ୍ବାଥକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ।

୧୮୪୪ ମସିହାରେ ପ୍ରତିରୂପୀ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନର ଆରମ୍ଭକାଳରେ ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥ ବିଶେଷ ଆଲୋକ ଥିଲା, ଏବଂ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥର ଆଲୋକ ଶେଷକାଳର ଆଲୋକ ଅଟେ। ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥ ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା "23" ର ପ୍ରଥମ ପବିତ୍ର ସଭାସମାବେଶ ମଧ ଥିଲା, ଯେପରି ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ପବିତ୍ର ସଭାସମାବେଶ ଅଟେ। ଅଧ୍ୟାୟ "23" ରେ ସବ୍ବାଥ ଯାଜକଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀର ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ଅଟେ। ପ୍ରଥମ, ଅର୍ଥାତ୍ ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥ, ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଯାଜକତ୍ୱର ଆଲ୍ଫା ଅଟେ, ଏବଂ ଶେଷ, ଅର୍ଥାତ୍ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥ, ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଯାଜକତ୍ୱର ଓମେଗା ଅଟେ।

> "ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳନରେ ଚାଲନ୍ତି, ସେମାନେ ଧର୍ମସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆଲୋକରେ ଗମନ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜମାନଙ୍କ ପଥକୁ କଳୁଷିତ କରି ନିଜମାନଙ୍କ ମୋଚନକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଅସମ୍ମାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଆଲୋକ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୀପ୍ତିତେଜ ଛଡ଼ାଏ। ପୃଥିବୀର ଏହି ଇତିହାସର ଶେଷପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ସେମାନେ ଯେପରି ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୁଅନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତଥା ତାଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେମାନେ ଅସୀମ ମୂଲ୍ୟବାନ; କାରଣ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ସହିତ ଏକତାରେ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଭାମୟ ଓ ଅତୁଳନୀୟ ମାଧୁର୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ। ସେମାନେ ତାହାର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଦେଖନ୍ତି। ସତ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୁଏ। ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏକ କୋମଳ ଦୀପ୍ତିରେ ଆବୃତ ହୁଏ। ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ସେହି ଚାବି, ଯାହା ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚନ କରେ ଓ ସମସ୍ତ କଠିନତାର ସମାଧାନ କରେ। ଯେମାନେ ଆଲୋକ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଏବଂ ଆଲୋକରେ ଚାଲିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ ରହିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହେବେ; କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ କ୍ରୁଶକୁ ଉଠାଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ କେବେ ସଙ୍କୋଚ କରିନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକକୁ ଦେଖିବେ।" The Southern Watchman, April 4, 1905.

ଏଠାରେ, "ଏହି ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଶେଷ ସୀମାର ନିକଟରେ," ପ୍ରତିରୂପାତ୍ମକ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନର ଶେଷରେ, "ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ" ଉପରେ ଏକ "ମୃଦୁ" ଦୀପ୍ତି ବିରାଜିତ କରାଯାଇଛି, ଯେପରି ପ୍ରତିରୂପାତ୍ମକ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନର ଆରମ୍ଭରେ ସପ୍ତମ-ଦିନ ସବ୍ବାଥର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ଥିଲା।

> "ଯୀଶୁ ସିନ୍ଦୁକର ଢାକଣା ଉଠାଇଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ସେହି ପାଥରର ଫଳକଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିଲି, ଯାହାର ଉପରେ ଦଶ ଆଜ୍ଞା ଲେଖାଯାଇଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ଚତୁର୍ଥ ଆଜ୍ଞାଟି ଦଶ ଆଦେଶର ସଠିକ୍ ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା, ଏବଂ ତାହାକୁ ଘେରି ଏକ କୋମଳ ଆଲୋକମଣ୍ଡଳ ବିରାଜିତ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇଗଲି। ଦୂତ କହିଲେ: 'ଦଶଟି ମଧ୍ୟରୁ ଏକମାତ୍ର ଏହି ଆଜ୍ଞାଟି ହିଁ ସେହି ସଜୀବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପରିଭାଷିତ କରେ, ଯିଏ ଆକାଶମଣ୍ଡଳ, ପୃଥିବୀ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି। ପୃଥିବୀର ଭିତ୍ତିମୂଳ ସ୍ଥାପିତ ହେବାବେଳେ, ସେହି ସମୟରେ ସବ୍ବାଥର ଭିତ୍ତିମୂଳ ମଧ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା।'" Testimonies, volume 1, 75.

ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମଦିନ, ଯାହା ଏକ "ଭିତ୍ତି," ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା "23" ର ଆରମ୍ଭ କରେ, ଏବଂ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ବିଶ୍ରାମଦିନ ବସନ୍ତ ଓ ଶରତ୍ ପର୍ବମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପୁରୋହିତମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କରେ। ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ବିଶ୍ରାମଦିନ ସେହି ମନ୍ଦିରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ସେହି ଭିତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ମିତ। ଶେଷରେ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ବିଶ୍ରାମଦିନ 2,520 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ, ଯେପରି ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମଦିନ 2,300 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ। ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ବିଶ୍ରାମଦିନ "ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ"କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମଦିନ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଚିହ୍ନ, ଏବଂ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ବିଶ୍ରାମଦିନ ମାନବତା ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ଦିବ୍ୟତ୍ୱର ଚିହ୍ନ।

ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ସମରେଖିତ କରିବା

ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ତେଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକୁ ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ସହ ସମନ୍ୱୟ କଲେ, ନିସ୍ତାରପର୍ବର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ସାତଦିନିଆ ଖମିରହୀନ ରୋଟୀର ପର୍ବ ଆସେ, ଏବଂ ସାତଦିନିଆ ଖମିରହୀନ ରୋଟୀର ପର୍ବ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ପରଦିନ ପ୍ରଥମ ଫଳର ପର୍ବ ଆସେ। ତିନି ଦିନରେ ତିନିଟି ଚିହ୍ନସ୍ଥଳ।

ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ପର୍ବ ଯେ ସାତ ଦିନର ଅବଧିରୁ ଗଠିତ, ସେହି ଅବଧି ଏକ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ସହ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ସେହି ପରି ଏକ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ସହ ଶେଷ ହୁଏ। ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ପର୍ବ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ପ୍ରଥମ ଫଳର ପର୍ବ ଆସେ, ଏବଂ ତାହାରେ ବସନ୍ତକାଳୀନ ଯବର ପ୍ରଥମ ଫଳର ନିବେଦନ ସମ୍ମିଳିତ ଥାଏ। ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ, ଯାହାକୁ ସପ୍ତାହମାନଙ୍କର ପର୍ବ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ପ୍ରଥମ ଫଳର ପର୍ବର ପଚାଶ ଦିନ ପରେ ଘଟେ; ଏହା ସାତ ସପ୍ତାହର ଏକ ଅବଧିର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ଉନଚାଳିଶତମ ଦିନରେ ଶେଷ ହୁଏ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ଆସେ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପଚାଶ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଦିନର ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ନିସ୍ତାରପର୍ବ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ନିସ୍ତାରପର୍ବ କୌଣସି ପବିତ୍ର ସଭା ନୁହେଁ।

ତାପରେ ପନ୍ଦରତମ ଦିନରେ, ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ସାତଦିନିଆ ପର୍ବ ଆସେ। ସେହି ସାତଦିନିଆ ପର୍ବର ପ୍ରଥମ ଦିନ ଓ ଶେଷ ଦିନ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅଟେ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ, ଷୋଳଷ ଦିନ, ପ୍ରଥମ ଫଳର ଦିନ ଆସେ। ତାହାପରେ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ପର୍ବ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ସାତ ସପ୍ତାହ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ବସନ୍ତ ଓ ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବମାନଙ୍କରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ସାତଟି ପବିତ୍ର ସଭାମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ। ପ୍ରଥମ ଫଳର ଦିନ ପବିତ୍ର ସଭା ନୁହେଁ।

ତାପରେ ସପ୍ତମ ମାସର ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ତୂରୀଧ୍ୱନିର ପର୍ବ ଏକ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅଟେ।

ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନ ଏକ ପବିତ୍ର ସଭା ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଉତ୍ସବ ନୁହେଁ।

ତମ୍ବୁପର୍ବର ପ୍ରଥମ ଦିନ ଏକ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅଟେ। ସାତଦିନିଆ ପର୍ବ ପରେ ତମ୍ବୁପର୍ବର ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ଥାଏ, ଯଦ୍ୟପି ଏହି ଅଷ୍ଟମ ଦିନକୁ ପର୍ବମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଅବଧିମାନଙ୍କ ବାହାରେ ବୋଲି ଗଣାଯାଏ। ସେହି ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ଏକ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅଟେ।

ଏହା ସାତଟି ପବିତ୍ର ସମାବେଶଙ୍କ ସମତୁଲ୍ୟ ହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚୟ କରାଇବାକୁ ଥିବା ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ସବ୍ବାଥକୁ ସେଥିରେ ସମ୍ମିଳିତ କରନ୍ତି। ସାତଟି ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଏବଂ ସାତଟି ପର୍ବ, ଯଦିଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ସମାବେଶମାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଭାବରେ ସମନ୍ୱିତ ନୁହେଁ। ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶେଷ ପଥଚିହ୍ନ ସବ୍ବାଥ ଅଟେ—ପ୍ରଥମଟି ଦିନ ପାଇଁ, ପରେ ଶେଷଟି ବର୍ଷ ପାଇଁ। ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗା ସବ୍ବାଥମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚିହ୍ନିତ ପର୍ବମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସାତଟି ପର୍ବ ଏବଂ ପାଞ୍ଚଟି ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅଛି। ଯଦି ଆପଣ ଆଲ୍ଫା ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ସବ୍ବାଥ ଏବଂ ଓମେଗା ସପ୍ତମ-ବର୍ଷୀୟ ସବ୍ବାଥକୁ ସମ୍ମିଳିତ କରନ୍ତି, ତେବେ ସାତଟି ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଏବଂ ସାତଟି ପର୍ବ ହୁଏ। ଏହା ବୁଝାଯାଏ ଯେ ତମ୍ବୁବାସ ପର୍ବର ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ପର୍ବମାନଙ୍କ ଅଂଶ ନୁହେଁ, ଏବଂ ସାତରୁ ଅଷ୍ଟମର ରହସ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରେ। ମୁଁ ଏଠାରେ ଯେ ବିଷୟଟି ଚିହ୍ନିତ କରୁଛି, ସେହିଟା ହେଲା—ପାଲ୍ମୋନି ଭାବରେ ଯୀଶୁ ଅଧ୍ୟାୟ "23" ମଧ୍ୟରେ ସଂଖ୍ୟାମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାପିତ କରିଥିଲେ।

ବସନ୍ତ

ବସନ୍ତ କାଳୀନ ପର୍ବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ରେ ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ସାତଦିନିଆ ପର୍ବକାଳ ରହିଛି, ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ରେ ଗୋଟିଏ ଆଲ ଫା ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଏବଂ ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ ଓମେଗା ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅନ୍ତ ର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ। ପେନେ ଟକୋଷ୍ଟ ବସନ୍ତ କାଳୀନ ପର୍ବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ରେ ତୃତୀୟ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅଟେ। ପେନେ ଟକୋଷ୍ଟ ସାତ ସପ୍ତ ାହର ଏକ ଅବଧି ପରେ ଆସେ, ଯାହା ପଞ୍ଚ ାଶତମ ଦିନର ପର୍ବ ସହିତ ଶେଷ ହୁଏ। ବସନ୍ତ କାଳୀନ ପର୍ବମାନେ ଚାରିଟି ପର୍ବଦିନ ଏବଂ ତିନୋଟି ଅବଧି ଦ୍ୱ ାରା ଚିହ୍ନ ିତ। ନିସ୍ତ ାରପର୍ବ, ଖମିରହୀନ ରୁଟି, ପ୍ର ଥମ ଫଳ ଏବଂ ପେନେ ଟକୋଷ୍ଟ —ଏହି ଚାରିଟି ପର୍ବଦିନ; ଏବଂ ତିନୋଟି ଅବଧି ହେଉଛି ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ସାତ ଦିନ, ପେନେ ଟକୋଷ୍ଟ ର ପଞ୍ଚ ାଶତମ ଦିନକୁ ପୂର୍ବ କରୁଥିବା ଏବଂ

ତାହାକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରୁଥିବା ଉଣଚାଳିଶି ଦିନ, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ତିନି ଦିନ, ଯାହା ତିନିଟି ପଦକ୍ରମରେ ଗଠିତ ଏକ ଅବଧି ଅଟେ।

ପାସ୍‌ଓଭର୍ ଅବଧିର ପ୍ରଥମ ଫଳ ଅର୍ପଣ, ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଦିନର ପ୍ରଥମ ଫଳ ଅର୍ପଣ ସହ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ; ପାସ୍‌ଓଭର୍‌ର ତିନି-ଦିନିଆ ଅବଧିରେ ଯବର ପ୍ରଥମ ଫଳ ଅର୍ପଣଗୁଡ଼ିକ, ଏବଂ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟରେ ଚାଳିଶି-ନଅ, ପ୍ଲସ୍ ଶ— ପଚାଶ ଦିନିଆ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟୀୟ ଋତୁର ସମାପ୍ତିରେ ଗହମର ପ୍ରଥମ ଫଳ ଅର୍ପଣ।

ପତନ

ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପର୍ବଦିନ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯାହା ଦଶ ଦିନର ଏକ ଅବଧିର ଆରମ୍ଭ କରେ, ଯାହା ବିଚାରକୁ ନେଇଯାଏ। ବିଚାରର ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ ସାତ ଦିନର ଏକ ପର୍ବ ହୁଏ, ଯାହାର ସେହି ସାତ ଦିନର ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ ଦିନକୁ ପବିତ୍ର ସମାବେଶରୂପେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି। ପନ୍ଦରତମ ଦିନରୁ ବାଇଶତମ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତମ୍ବୁନିବାସ ପର୍ବ ପାଳିତ ହୁଏ, ଏବଂ ପରେ ତେଇଶତମ ଦିନରେ ଭୂମିର ବିଶ୍ରାମବାର ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଶରତ୍ ଉତ୍ସବଗୁଡ଼ିକୁ ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବଗୁଡ଼ିକର ଉପରେ ସ୍ଥାପନ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମ ପାଖରେ ଦୁଇଟି ରେଖା ଥାଏ, ଯାହା ଉଭୟେ ବାଇଶିଟି ପଦ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ; ଏହିପରି ସେମାନେ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ବାଇଶିଟି ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ। ଏହା କରାଯାଇଲେ, ପ୍ରଥମ ଚିହ୍ନ ହେଉଛି ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥର ପବିତ୍ର ସମାଗମ, ଏବଂ ଶେଷ ଚିହ୍ନ ହେଉଛି ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥର ପବିତ୍ର ସମାଗମ।

> ଏହାସହିତ ସପ୍ତମ ମାସର ପନ୍ଦରତମ ଦିନରେ, ଯେବେ ତୁମେ ଦେଶର ଫଳସମୂହ ସଂଗ୍ରହ କରିସାରିବ, ସେବେ ତୁମେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସାତ ଦିନ ପର୍ବ ପାଳନ କରିବ; ପ୍ରଥମ ଦିନ ବିଶ୍ରାମବାର ହେବ, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ରାମବାର ହେବ। ଲେବ୍ୟପୁସ୍ତକ ୨୩:୩୯।

ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ହେଉଛି ପୂର୍ବବର୍ଷା, ଏବଂ ଟାବର୍ନାକଲ୍ସ ହେଉଛି ଶେଷବର୍ଷା। ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଉଣ୍ଡାଳନ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଟାବର୍ନାକଲ୍ସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଏହି ଉଣ୍ଡାଳନ ଗୋଟିଏ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ, ଯାହାର ସମାପ୍ତି ହୁଏ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ଗୋଟିଏ ସବ୍ବାଥ ଆସେ, ଅର୍ଥାତ୍ ସାତ ଦିନର ଅଷ୍ଟମ ଦିନ। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଉଣ୍ଡାଳନର ଅନ୍ତିମ ପ୍ରକାଶ ପରେ ଯେ ସବ୍ବାଥ ଆସେ, ସେହି ସବ୍ବାଥ ପୃଥିବୀର ଏକ ହଜାର ବର୍ଷ ବିଶ୍ରାମ କରିବାର ସବ୍ବାଥକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ କରେ।

> "ସଙ୍କଟର ସମୟରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସହର ଓ ଗ୍ରାମମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଗଲୁ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଆମ ପଛୁଆ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ତଲୱାର ନେଇ ସନ୍ତମାନଙ୍କ ଘରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ। ସେମାନେ ଆମକୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ତଲୱାର ଉଠାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ତଲୱାର ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ଏବଂ ଖରକୁଣ୍ଟି ପରି ନିର୍ବଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲା। ତାପରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଉଦ୍ଧାରର ପାଇଁ ଦିନରାତି ଆର୍ତ୍ତନାଦ କଲୁ, ଏବଂ ସେହି ଆର୍ତ୍ତନାଦ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଉଠିଗଲା। ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦିତ ହେଲା, ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଲା। ଝରଣାମାନେ ବହିବା ବନ୍ଦ କଲେ। ଅନ୍ଧକାରମୟ, ଘନ ମେଘମାନେ ଉଠିଲେ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସହିତ ଧକ୍କା ଖାଇଲେ। କିନ୍ତୁ ସ୍ଥିର ମହିମାର ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସ୍ଥାନ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରୁ ଅନେକ ଜଳର ଶବ୍ଦ ପରି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ କଣ୍ଠଧ୍ୱନି ଆସିଲା, ଯାହା ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ଓ ପୃଥିବୀକୁ କମ୍ପିତ କରିଦେଲା। ଆକାଶ ଖୋଲିଗଲା ଓ ବନ୍ଦ ହେଲା, ଏବଂ ଭୟଙ୍କର ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଥିଲା। ପର୍ବତମାନେ ପବନରେ ଦୋଳୁଥିବା ନଳ ପରି କମ୍ପିଗଲେ, ଏବଂ ଚାରିଦିଗରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ପାଥର ଛିଟିଦେଲେ। ସମୁଦ୍ର ହାଣ୍ଡି ପରି ଫୁଟିଉଠିଲା ଏବଂ ଭୂମି ଉପରେ ପାଥର ଛିଟିଦେଲା। ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଇଶ୍ୱର ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗମନର ଦିନ ଓ ଘଣ୍ଟା ଘୋଷଣା କଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଅନନ୍ତ ଚୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କଲେ, ସେ ଏକଟି ବାକ୍ୟ କହିଲେ, ଏବଂ ପରେ ବିରାମ କଲେ, ସେତେବେଳେ ସେହି ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପୃଥିବୀମଧ୍ୟରେ ଗଡ଼ିଯାଉଥିଲା। ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଇସ୍ରାଏଲ ନିଜମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ଉପରକୁ ନିବିଡ଼ଭାବେ ନିଶ୍ଚଳ କରି ଦାଁଡ଼ିଥିଲେ, ଯିହୋବାଙ୍କ ମୁଖରୁ ନିସ୍ୱରିତ ହୋଇ ପୃଥିବୀରେ ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବଜ୍ରଧ୍ୱନିର ଗର୍ଜନ ପରି ଗଡ଼ିଯାଉଥିବା ସେହି ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣୁଥିଲେ। ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟମିଶ୍ରିତ ଗମ୍ଭୀର ଥିଲା। ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାକ୍ୟର ଶେଷରେ ସନ୍ତମାନେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ କହୁଥିଲେ, 'ମହିମା! ହାଲେଲୁୟା!' ସେମାନଙ୍କର ମୁହଁମଣ୍ଡଳ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଉଠିଥିଲା; ଏବଂ ସେମାନେ ସେହି ମହିମାରେ ଦୀପ୍ତିମାନ ହେଉଥିଲେ, ଯେପରି ସୀନୟରୁ ଅବତରଣ କରିବାବେଳେ ମୋଶାଙ୍କ ମୁହଁ ଦୀପ୍ତିମାନ ହୋଇଥିଲା।

> ଦୁଷ୍ଟ ମାନେ ସେହି ମହିମାର କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କ ଦିଗକୁ ଚାହିଁ ପାରୁନଥିଲେ। ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ନିରନ୍ତ ର ଆଶୀର୍ବାଦ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ାରିତ ହେଲା ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ବିଶ୍ର ାମଦିନକୁ ପବିତ୍ର ରଖିବା ମାଧ ମରେ ତାଙ୍କ ୁ ସମ୍ମ ାନ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ପଶୁ ଉପରେ ଓ ତାହାର ପ୍ର ତିମୂର୍ତ୍ତି ଉପରେ ବିଜୟର ଏକ ପ୍ର ବଳ ଜୟଧ୍ୱ ନି ଉଠିଲା।”
>
> “ତାହାପରେ ଜୁବିଲି ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ଦେଶ ବିଶ୍ରାମ କରିବାକୁ ଥିଲା।” Early Writings, 34.

ଯୁବିଲି ସପ୍ତ ବର୍ଷର ସାତୋଟି ଚକ୍ର ପରେ ଆସୁଥିବା ପଚାଶତମ ବର୍ଷ ଅଟେ; ଏହାହିଁ ସେହି ୪୯ ଦିନ, ଯେଉଁମାନେ ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟର ପଚାଶତମ ଦିନକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତି। ପତନ ଋତୁର ପର୍ବମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଣୀକୁ ବସନ୍ତ ଋତୁର ପର୍ବମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ର କରାଯାଇଲେ, ସେଠାରେ ୪୯ ଦିନ ରହେ, ଯେଉଁମାନେ ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ତମ୍ବୁପର୍ବର ସାତଦିନିଆ ଅବଧିର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ଓ ତମ୍ବୁପର୍ବ ପରସ୍ପର ସମାନାନ୍ତର ଭାବେ ମେଳ ଖାଉଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏକତ୍ର ଭାବେ ସେମାନେ ଉତ୍ତରକାଳୀନ ବର୍ଷାର ସେହି ଅବଧିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଯାହା ସିଗ୍ର ଆସୁଥିବା ରବିବାର ନିୟମରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ପରୀକ୍ଷାକାଳ ସମାପ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପୁନରାଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି ରହେ; ଏବଂ ତାହାପରେ ପୃଥିବୀ ବିଶ୍ରାମ କରେ, ଯେପରି ସପ୍ତମ-ବର୍ଷୀୟ ସବ୍ବାଥ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଯାହା ତମ୍ବୁପର୍ବରେ ଥିବା ସାତର ଅଷ୍ଟମ ଅଟେ।

ଆମେ ଯେତେବେଳେ ବାଇଶଟି ପଦ୍ୟର ଉଭୟ ଶ୍ରେଣୀକୁ ଏକତ୍ର କରୁଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ଆମର କିଛି କାରଣ ଅଛି। ଉଭୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ବାଇଶଟି ପଦ୍ୟ ଅଛି; ବାଇଶ ହେଉଛି 220ର ଦଶମାଂଶ, ଯାହା ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗର ଏକ ପ୍ରତୀକ।

ଉଭୟ ପଙ୍କ୍ତି ଦ୍ୱାବିଂଶତି ଅକ୍ଷରବିଶିଷ୍ଟ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଉଭୟ ରେଖା ପର୍ବଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଉଭୟ ପଙ୍କ୍ତି ବର୍ଷର ଦୁଇଟି ଫସଲ କାଟିବା ଋତୁକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଉଭୟ ରେଖା ଆଙ୍ଗନରେ, ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ପୁରୋହିତମାନଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରେ, ଏବଂ ଯୀଶୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମହାଯାଜକ ଅଟନ୍ତି। ଏହି କାରଣଗୁଡ଼ିକ ନିମନ୍ତେ, ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ତେଇଶ ଅଧ୍ୟାୟର ଚୁଆଳିଶ ପଦ ଉପରେ “ରେଖା ଉପରେ ରେଖା” ପଦ୍ଧତିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ଆମେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଅଟୁ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟତା ପାଇଁ ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ବର୍ଷା ଥିଲା, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟତା ପାଇଁ ତାମ୍ବୁପର୍ବ ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ବର୍ଷା। ଏହି କାରଣରୁ, ଆମେ ବସନ୍ତକାଳୀନ “ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟର ଦିନ”କୁ ଶରତ୍କାଳୀନ ତାମ୍ବୁପର୍ବର ସାତ ଦିନ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ କରୁଛୁ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯେତେବେଳେ କହିଥିଲେ, “ବିପଦର ସମୟରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସହର ଓ ଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଗଲୁ,” ସେ ଏହି ସମୟକୁ ସୂଚିତ କରୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ନିର୍ଯାତନାର କାରଣରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଅରଣ୍ୟରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି। ତାମ୍ବୁପର୍ବ ଋତୁରେ ତମ୍ବୁମାନଙ୍କରେ ବାସ କରିବା, ପୃଥିବୀ ପାଇଁ ସବ୍ବାଥ-ଯୁବିଲୀ ବିଶ୍ରାମକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭାବେ ନେଇଯାଉଥିବା ଇତିହାସର ଏକ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ରୂପ ଅଟେ।

ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ଦିନଟି ତମ୍ବୁପର୍ବର ସାତ ଦିନର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ତାପରେ ଯୁବିଲୀକୁ ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ତମ୍ବୁପର୍ବର ସେହି ସାତ ଦିନର ଅଷ୍ଟମ ଦିନ। ତମ୍ବୁପର୍ବରୁ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନ ଥିଲା। ଏହିପରି, ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟରୁ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ, ଯାହା ତମ୍ବୁପର୍ବର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ—ବିଚାର ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ। ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନର ବିଚାରରୁ ଦଶ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଥାଏ ତୁରୀପର୍ବ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର କରାଯାଏ, ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ସଣ୍ଡେ ଲ'ରୁ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ବିଚାର ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ। ତାହାରୁ ଦଶ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତୁରୀପର୍ବ ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ର ବପ୍ତିସ୍ମ । ତାଙ୍କ ର ମୃତ୍ୟୁ , ସମାଧି ଓ ପୁନରୁତ୍ଥାନକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା। ଏହି ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେ ପ ତାଙ୍କ ପାସ୍କା ାରେ ମୃତ୍ୟୁ , ସବ୍ବାଥ ଦିନରେ ସମାଧି ଓ ବିଶ୍ର ାମ, ଏବଂ ରବିବାରରେ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ ପାଇଛି। ତାଙ୍କ ର

ମୃତ୍ୟୁ, ସମାଧି ଓ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ଏହି ତିନି ଦିନ ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେପରୁ ଗଠିତ ଗୋଟିଏ ଚିହ୍ନବିନ୍ଦୁ। ତେଣୁ ଆମେ ବସନ୍ତ ଓ ଶରତର ପର୍ବର ଦୁଇଟି ରେଖାର ସମ୍ମିଶ୍ରଣକୁ ପୁନରୁତ୍ଥାନଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛୁ। ତୃତୀୟ ଦିନର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଏକ ଉନଞ୍ଚାଳିଶ ଦିନର ଅବଧିର ଆରମ୍ଭ କରେ, ଯାହା ପେଣ୍ଟିକୋଷ୍ଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯାଏ, ଯାହା ହେଉଛି ରବିବାର ନିୟମ। ସେହି ଉନଞ୍ଚାଳିଶ ଦିନର ଅବଧି ପୂର୍ବରୁ ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ପର୍ବ ଥାଏ, ଯାହା ଗୋଟିଏ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ପ୍ରଥମ ଫଳର ଦିନଠାରୁ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତୃତ ହୁଏ।

ପ୍ରଥମ ଫଳର ପୁନରୁତ୍ଥାନରୁ ରବିବାର ଆଇନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଣଚାଳିଶ ଦିନ ଅଟେ; ରବିବାର ଆଇନଟି ପଞ୍ଚାଶତମ ଦିନ ଅଟେ। ରବିବାର ଆଇନର ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ବିଚାର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେହି ବିଚାରର ଦଶ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତୁରୀମାନଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି। ପୁନରୁତ୍ଥାନ ପ୍ରଥମ ପଥଚିହ୍ନ ଅଟେ; ତାହାପରେ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୁଏ। ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ସମାପ୍ତିର ତିରିଶ ଦିନ ପରେ ତୁରୀମାନଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀ ଘଟେ। ତାହାର ଦଶ ଦିନ ପରେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିବସର ବିଚାର ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ, ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ ପେନ୍ତେକଷ୍ଟର ରବିବାର ଆଇନ ଆସେ।

ଏହା ବସନ୍ତ ଓ ଶରତ୍ ପର୍ବମାନଙ୍କର line upon line ପ୍ରୟୋଗରେ ସାତଟି ପଥଚିହ୍ନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ; ଅଖମିରା ରୁଟିର ଆରମ୍ଭ, ପୁନରୁତ୍ଥାନ, ଅଖମିରା ରୁଟିର ଶେଷ, ତୁରୀମାନଙ୍କର ସତର୍କବାର୍ତ୍ତା, ବିଚାର, ପେନ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଏବଂ ଉତ୍ତର ବର୍ଷା। ସେହି ସାତଟି ପଥଚିହ୍ନ ଏକ ଆଲ୍ଫା ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ବିଶ୍ରାମଦିନ ଓ ଏକ ଓମେଗା ସପ୍ତମ-ବର୍ଷୀୟ ବିଶ୍ରାମବର୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି। ଏହି ଦୁଇ ବିଶ୍ରାମର ମଧ୍ୟରେ ସଂରଚିତ ସେହି ସାତଟି ପଥଚିହ୍ନ ପାଞ୍ଚ ଦିନର ଏକ ଅବଧିକୁ ପୃଥକ କରି ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ପରେ ତ୍ରିଶ ଦିନର ଏକ ଅବଧି, ଦଶ ଦିନର ଏକ ଅବଧି, ପାଞ୍ଚ ଦିନର ଏକ ଅବଧି ଏବଂ ସାତ ଦିନର ଏକ ଅବଧି ଆସେ।

ତାହାପରେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୁନରୁତ୍ଥାନକୁ ସମଲୟ କରୁଛୁ, ଆମେ ଏକ ଚାଳିଶି-ଦିନିଆ ଅବଧିକୁ ପାଉଛୁ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ "ମୁହାଁମୁହିଁ" ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାହାପରେ ସ୍ୱର୍ଗାରୋହଣ କଲେ। ପରେ ଦଶ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉପର କୋଠରୀରେ ରହିଥିଲେ। ସେହି ଦଶ ଦିନ ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ଦିନରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା, ଯାହା ହେଉଛି ରବିବାର ଆଇନ। ଏହା ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା "23" ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ପୁରୋହିତମାନଙ୍କ ରେଖାରେ ଏକ ଚାଳିଶି-ଦିନିଆ ଅବଧି ଏବଂ ଦଶ-ଦିନିଆ ଅବଧିକୁ ଯୋଗ କରେ।

ପୁନରୁତ୍ଥାନରୁ ଖମୀରହୀନ ରୋଟୀର ପର୍ବର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ଅଛି; ତାହାପରେ ତୂରୀର ସତର୍କବାଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତିରିଶି ଦିନ; ତାହାପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆରୋହଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଞ୍ଚ ଦିନ; ତାହାପରେ ବିଚାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଞ୍ଚ ଦିନ; ତାହାପରେ ପେନ୍ଟେକୋଷ୍ଟର ଉତ୍ତର ବର୍ଷାର ସାତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଞ୍ଚ ଦିନ।

ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ସାତ ଦିନର ଆରମ୍ଭ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ପ୍ରଥମ ଫଳର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଘଟେ। ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ସାତ ଦିନର ଅନ୍ତର୍ଗତରେ ଘଟେ, ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୁଏ।

ଖମିରହୀନ ରୁଟିର ପର୍ବ ସମାପ୍ତ ହେବାର ତିରିଶି ଦିନ ପରେ ତୁରୀଗୁଡ଼ିକ ଏକ ସଚେତନବାଣୀକୁ ସୂଚିତ କରେ।

ତୁରୀମାନଙ୍କର ସଚେତନବାଣୀ ପରେ ପାଞ୍ଚ ଦିନରେ, ଚାଳିଶ ଦିନ ଧରି ଶିକ୍ଷା ଦେଇସାରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଉର୍ଦ୍ଧାରୋହଣ କଲେ। ତାଙ୍କର ଉର୍ଦ୍ଧାରୋହଣ ଉପରକୋଠରୀରେ ଦଶ ଦିନର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା।

ତାଙ୍କର ଆରୋହଣର ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ ନ୍ୟାୟ ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ।

ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ, ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟର ରବିବାର ଆଇନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବୃଷ୍ଟିର ସାତଦିନିଆ ଅବଧିକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ।

ଏକ ଶତ ଚଉଳିଶ ହଜାର ସେମାନେ ଅଟନ୍ତି, ଯେମାନେ ମେଷଶାବକଙ୍କୁ ସେ ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଆନ୍ତି ସେଠାକୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି। ଏଲୀୟ ଓ ମୋଶାଙ୍କୁ ୧୮ ଜୁଲାଇ, ୨୦୨୦ ରେ ହତ୍ୟା କରାଗଲା। ସେମାନେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ହତ୍ୟା ହେଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କ୍ରୁଶରେ ବିଧା ଯାଇଥିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ୩୧ ଡିସେମ୍ବର, ୨୦୨୩ ର ପୁନରୁତ୍ଥାନର ଏକ ପ୍ରତୀକରୂପ ଥିଲା। ସେହି ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ, ୨୦୨୩ ର ଜୁଲାଇ ମାସରେ, ମରୁଭୂମିରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱର ଖମିରହୀନ ରୁଟି ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଏକ ବାର୍ତ୍ତା ଧ୍ୱନିତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା। ଖମିର ଭ୍ରାନ୍ତି, କପଟତା ଓ ପାପକୁ

ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ମରୁଭୂମିରୁ ଆସିଥିବା ବାର୍ତ୍ତା ଖମିରହୀନ ଥିଲା। ୩୧ ଡିସେମ୍ବର, ୨୦୨୩ ଠାରୁ ରବିବାର ନିୟମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଲେବୀୟ "୨୩" ଏକ ଶତ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଏକ ରୂପରେଖା ନିର୍ମାଣ କରିଛି। ସେହି ରୂପରେଖା ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ, ମଲାଖୀ ତିନି ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଉଣେଇଶର ସ୍ୱର୍ଗର ଜାଣ୍ଲମାନଙ୍କ ସହିତ ସମନ୍ୱିତ ଅଟେ। ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ୨୭ ରୁ ୩୪ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହର ତୃତୀୟ ଓ ନବମ ଘଣ୍ଟା ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମନ୍ୱିତ ଅଟେ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଆମେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବୁ।

"'ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କକ୍ଷମାନେ ସମସ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଓ ମନୋହର ଧନ-ସମ୍ପଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ।'"

"ମନ ଏବଂ ଆତ୍ମା ପାଇଁ, ଏବଂ ଶରୀର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ, ଶକ୍ତି ପରିଶ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜନ କରାଯାଏ—ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା। ବିକାଶ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ହୁଏ। ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହ ସମନ୍ୱୟରେ, ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ମାନସିକ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ବିକାଶ ପାଇଁ ସାଧନ ଯୋଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।"

"ଏହି ଜୀବନ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଆସନ୍ତା ଜୀବନ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାର ନିମନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବାଇବେଲରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି। ଏବଂ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଯାଇପାରେ। ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ତାହାର ଶିକ୍ଷାକୁ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରିବାର ମନୋଭାବ ଅଛି, ସେ ବାଇବେଲର କୌଣସି ଏକମାତ୍ର ଅଂଶ ପଢ଼ିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାରୁ କିଛି ଉପକାରକ ଚିନ୍ତା ଲାଭ କରିବା ବିନା ରହିପାରିବ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ବାଇବେଲର ସର୍ବାଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ଶିକ୍ଷା ଅନିୟମିତ କିମ୍ବା ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ୱାରା ଲାଭ କରାଯାଏ ନାହିଁ। ତାହାର ମହାନ ସତ୍ୟ-ପ୍ରଣାଳୀ ଏପରି ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇନାହିଁ ଯେ, ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କିମ୍ବା ଅବହେଳାପରାୟଣ ପାଠକ ତାହାକୁ ବୁଝିପାରିବେ। ତାହାର ଅନେକ ରତ୍ନଭଣ୍ଡାର ପୃଷ୍ଠଭାଗର ଅଧିକ ତଳେ ଲୁଚିଥାଏ, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପରିଶ୍ରମପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୱେଷଣ ଓ ନିରନ୍ତର ପ୍ରୟାସ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲାଭ କରାଯାଇପାରେ। ଯେ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମିଶି ସେହି ମହାନ ସମଗ୍ରତାକୁ ଗଠନ କରେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ 'ଏଠାରୁ କିଛି, ସେଠାରୁ କିଛି' ଭାବେ ଖୋଜି ବାହାର କରି ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ପଡ଼େ।" ଯିଶାଇୟ 28:10।

"ଏପରି ଭାବେ ସନ୍ଧାନ କରି ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସୁସଙ୍ଗତ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେବ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁସମାଚାର ଅନ୍ୟ ସୁସମାଚାରମାନଙ୍କର ପୂରକ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ବ୍ୟାଖ୍ୟା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ୟ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତ୍ୟର ବିକାଶ। ଯିହୁଦୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରତୀକମାନଙ୍କୁ ସୁସମାଚାର ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନ ଅଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ତଥ୍ୟର ନିଜସ୍ୱ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଅଛି। ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗଠନଟି, ତାହାର ରୂପରେଖା ଓ କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ—ଉଭୟରେ—ତାହାର ରଚୟିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଥାଏ। ଏପରି ଏକ ଗଠନକୁ ଅସୀମଙ୍କ ମନ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନ ନ ଚିନ୍ତନ କରିପାରେ, ନ ଗଢ଼ିପାରେ।"

"ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ସମ୍ପର୍କକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ସମୟରେ, ମାନବ ମନର ସର୍ବୋଚ୍ଚ କ୍ଷମତାଗୁଡ଼ିକ ତୀବ୍ର କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳତାରେ ଆହ୍ୱାନିତ ହୁଏ। ଏପରି ଅଧ୍ୟୟନରେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇ କେହି ମାନସିକ ଶକ୍ତିର ବିକାଶ କରିବା ବିନା ରହିପାରେ ନାହିଁ।"

"ସତ୍ୟକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ଏବଂ ତାହାକୁ ଏକତ୍ର ସଂଗ୍ରହ କରିବାରେ ମାତ୍ର ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନର ମାନସିକ ମୂଲ୍ୟ ନିହିତ ନୁହେଁ। ଉପସ୍ଥାପିତ ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯେ ପ୍ରୟାସ ଆବଶ୍ୟକ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ନିହିତ ଅଛି। ଯେ ମନ କେବଳ ସାଧାରଣ ବିଷୟବସ୍ତୁମାନଙ୍କରେ ନିୟୋଜିତ ରହେ, ସେହି ମନ କ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ। ଯଦି ତାହାକୁ କେବେ ମହାନ ଏବଂ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ନିୟୋଜିତ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ତେବେ କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ତାହାର ବିକାଶଶୀଳ ଶକ୍ତି ହରାଇଦିଏ। ଏହି ଅବକ୍ଷୟର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ସୁରକ୍ଷାରୂପେ, ଏବଂ ବିକାଶ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରେରକ ରୂପେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନ ସହିତ ଅନ୍ୟ କିଛିର ତୁଳନା ହୋଇପାରେ ନାହିଁ। ବୌଦ୍ଧିକ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣର ଏକ ସାଧନ ଭାବେ, ବାଇବେଲ ଅନ୍ୟ କୋଣସି ପୁସ୍ତକଠାରୁ, କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକକୁ ଏକତ୍ର କଲେ ମଧ୍ୟ, ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ। ଏହାର ବିଷୟମାନଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱ, ଏହାର ଉକ୍ତିମାନଙ୍କର ଗମ୍ଭୀର ସରଳତା, ଏହାର ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ—ଏମାନେ ଏମିତିଭାବରେ ଚିନ୍ତାକୁ ସଚେତନ ଏବଂ ଉଚ୍ଚକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରନ୍ତି, ଯେପରି ଅନ୍ୟ କିଛି କରିପାରେ ନାହିଁ। ପ୍ରକାଶନର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯେ ପ୍ରୟାସ ଆବଶ୍ୟକ, ସେପରି ମାନସିକ ଶକ୍ତି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଧ୍ୟୟନ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ। ଏପରିଭାବେ

ଅନନ୍ତ ଙ୍କ ଚିନ୍ତ ାଧାରା ସହିତ ସମ୍ପ ର୍କରେ ଆଣାଯାଇଥିବା ମନ ନିଶ୍ଚ ୟ ଭାବେ ବିସ୍ତ ୃତ ଓ ସଶକ୍ତ ହୁଏ।"

"ଆତ୍ମିକ ସ୍ୱଭାବର ବିକାଶରେ ବାଇବେଲର ଶକ୍ତି ଏହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ମହାନ। ମନୁଷ୍ୟ, ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସହଭାଗିତା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟିତ, ସେ କେବଳ ଏହିପରି ସହଭାଗିତାରେ ନିଜର ସତ୍ୟ ଜୀବନ ଓ ବିକାଶକୁ ପାଇପାରେ। ଯେହେତୁ ସେ ନିଜର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆନନ୍ଦକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାଇବା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟିତ, ସେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁରେ ହୃଦୟର ଆକାଙ୍କ୍ଷାକୁ ଶାନ୍ତ କରିପାରିବା, ଆତ୍ମାର ଭୁଖ ଓ ତୃଷ୍ଣାକୁ ତୃପ୍ତ କରିପାରିବା ଯାହାକୁଛି ମଧ୍ୟ ମିଳାଇପାରେ ନାହିଁ। ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଷ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଶିକ୍ଷାଗ୍ରହଣଶୀଳ ଆତ୍ମା ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରେ, ତାହାର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରି, ସେ ତାହାର ରଚୟିତାଙ୍କ ସହ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆଣାଯିବ; ଏବଂ, ତାହାର ନିଜ ଚୟନ ବ୍ୟତୀତ, ତାହାର ବିକାଶର ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ।"

"ତାହାର ଶୈଳୀ ଓ ବିଷୟବସ୍ତୁର ବ୍ୟାପକ ପରିସରରେ ବାଇବେଲରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବାକୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ କିଛି ନ କିଛି ଅଛି। ତାହାର ପୃଷ୍ଠାମାନଙ୍କରେ ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରାଚୀନ ଇତିହାସ ମିଳେ; ଜୀବନସତ୍ୟ ସହ ସର୍ବାଧିକ ସମଞ୍ଜସ ଜୀବନୀ ମିଳେ; ରାଜ୍ୟର ପରିଚାଳନା ପାଇଁ ଶାସନ-ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମିଳେ, ପରିବାରର ନିୟମନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମିଳେ—ଏମିତି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଯାହାଙ୍କ ସମତୁଲ୍ୟ ମାନବ ପ୍ରଜ୍ଞା କେବେ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିନାହିଁ। ଏଥିରେ ସର୍ବାଧିକ ଗଭୀର ଦର୍ଶନ, ସର୍ବାଧିକ ମାଧୁର୍ୟମୟ ଓ ସର୍ବାଧିକ ଉଦାତ୍ତ କବିତା, ସର୍ବାଧିକ ଉତ୍କୃଟ ଏବଂ ସର୍ବାଧିକ ହୃଦୟବିଦାରକ ରଚନା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି। ଏପରି ଭାବେ ବିଚାର କଲେ ମଧ୍ୟ ବାଇବେଲର ଲେଖନମାନେ କୌଣସି ମାନବ ଲେଖକଙ୍କ ରଚନାଠାରୁ ମୂଲ୍ୟରେ ଅପରିମେୟ ଭାବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ; କିନ୍ତୁ ମହାନ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଚିନ୍ତାଧାରା ସହ ତାହାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ଦେଖାଗଲେ, ସେମାନଙ୍କର ପରିସର ଅନନ୍ତ ଭାବେ ବ୍ୟାପକତର ଏବଂ ମୂଲ୍ୟ ଅନନ୍ତ ଭାବେ ଅଧିକ। ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାର ଆଲୋକରେ ଦେଖାଗଲେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ଏକ ନୂତନ ଅର୍ଥବହତା ଅଧିଗତ କରେ। ସର୍ବାଧିକ ସରଳ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପିତ ସତ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏମିତି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନିହିତ ଅଛି, ଯେଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱର୍ଗପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଅନନ୍ତକାଳକୁ ଆବର୍ତ୍ତ କରେ।"

"ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଇବେଲର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବିଷୟ—ଯାହାକୁ ଘିରି ସମଗ୍ର ପୁସ୍ତକର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସଂକଳିତ ହୋଇଛି—ସେହି ହେଉଛି ମୋଚନର ପରିକଳ୍ପନା, ମାନବ ଆତ୍ମାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଛବିର ପୁନଃସ୍ଥାପନ। ଏଦେନରେ ଘୋଷିତ ଦଣ୍ଡବାକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ନିହିତ ଆଶାର ପ୍ରଥମ ସଙ୍କେତରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ସେହି ଶେଷ ଗୌରବମୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ—'ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ମୁହଁ ଦେଖିବେ; ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ସେମାନଙ୍କ ଲଲାଟରେ ରହିବ' (ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ 22:4)—ବାଇବେଲର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁସ୍ତକ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଚ୍ଛେଦର ମୂଳ ଭାର ହେଉଛି ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ବିଷୟର କ୍ରମୋନ୍ମୋଚନ,—ମାନବର ଉନ୍ନତି,—ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ଶକ୍ତି, 'ଯିଏ ଆମ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ବିଜୟ ଦିଅନ୍ତି।' 1 କରିନ୍ଥୀୟ 15:57।"

"ଯେ ଏହି ଚିନ୍ତାକୁ ଧାରଣ କରେ, ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଧ୍ୟୟନ ପାଇଁ ଏକ ଅସୀମ କ୍ଷେତ୍ର ବିସ୍ତୃତ ହୋଇଥାଏ। ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ଚାବି ଅଛି, ଯାହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଚନର ସମଗ୍ର ଧନଭଣ୍ଡାରକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେବ।"

"ମୁକ୍ତିର ବିଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତ ବିଜ୍ଞାନଙ୍କର ବିଜ୍ଞାନ; ସେହି ବିଜ୍ଞାନ, ଯାହା ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କର ଏବଂ ପତନହୀନ ଜଗତମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସତ୍ତାମାନଙ୍କର ଅଧ୍ୟୟନବିଷୟ; ସେହି ବିଜ୍ଞାନ, ଯାହା ଆମ ପ୍ରଭୁ ଓ ତାରକଙ୍କର ଧ୍ୟାନକୁ ଆକର୍ଷିତ କରେ; ସେହି ବିଜ୍ଞାନ, ଯାହା ଅନନ୍ତଙ୍କର ମନରେ ସଂରକ୍ଷିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ—'ଅନାଦିକାଳଠାରୁ ନୀରବତାରେ ରଖାଯାଇଥିବା' (Romans 16:25, R.V.); ସେହି ବିଜ୍ଞାନ, ଯାହା ଅନନ୍ତ ଯୁଗଗୁଡ଼ିକ ଧରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମୁକ୍ତପ୍ରାପ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କର ଅଧ୍ୟୟନବିଷୟ ହେବ। ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧ୍ୟୟନ, ଯାହାରେ ମନୁଷ୍ୟ ନିୟୋଜିତ ହେବା ସମ୍ଭବ। ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଧ୍ୟୟନ ଯେପରି କରିପାରେ ନାହିଁ, ସେପରି ଏହା ମନକୁ ସଚେତନ କରିବ ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ଉନ୍ନତ କରିବ।"

"'ଜ୍ଞାନର ଉତ୍କର୍ଷ ଏହା ଯେ, ଜ୍ଞାନ ଯେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବନ ଦେଏ।' ଯୀଶୁ କହିଲେ, 'ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯେ କଥାମାନ କହୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆତ୍ମା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଜୀବନ।' 'ଏହାହିଁ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ, ଯେ ସେମାନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ, ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ, ଏବଂ ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ପଠାଇଛ, ସେହିଜଣଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତୁ।' ଉପଦେଶକ ୭:୧୨; ଯୋହନ ୬:୬୩; ୧୭:୩, R.V."

“ଯେ ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ଜଗତମାନଙ୍କୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଡାକି ଆଣିଥିଲା, ସେହି ଶକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ନିହିତ ଅଛି। ଏହି ବାକ୍ୟ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରେ; ଏହା ଜୀବନକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଜ୍ଞା ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା; ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହୀ
ଆତ୍ମାରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହେଲେ, ଏହା ସହିତ ଅନନ୍ତ ଜନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଆଣିଥାଏ। ଏହା ସ୍ୱଭାବକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ପୁନଃ ସୃଷ୍ଟି କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେ ଗଢ଼ି ତୋଳେ।”

ଏପରିଭାବେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଜୀବନ ସେହିପରି ଭାବରେ ଅବ୍ୟାହତ ରହେ। ‘ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁଖରୁ ନିସ୍ସରିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବଚନ ଦ୍ୱାରା’ (Matthew 4:4) ମନୁଷ୍ୟ ବଞ୍ଚିବ।

“ମନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା, ଯାହା ଉପରେ ପୋଷିତ ହୁଏ, ସେହିଦ୍ୱାରା ଗଢ଼ିଉଠେ; ଏବଂ ଏହା କ’ଣ ଉପରେ ପୋଷିତ ହେବ, ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଆମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। କେଉଁ ବିଷୟବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଚିନ୍ତାକୁ ଆବୃତ କରିବ ଏବଂ ଚରିତ୍ରକୁ ଗଢ଼ିବ, ତାହା ବାଛିବାର ଶକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି। ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି, ‘ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ମୋର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ମହାନ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଲେଖିଛି।’ ‘ତୁମେ ମୋତେ ଡାକ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଉତ୍ତର ଦେବି, ଏବଂ ତୁମେ ଯାହା ଜାଣ ନାହିଁ, ସେହି ମହାନ ଓ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ତୁମକୁ ଦେଖାଇବି।’ ହୋଶେୟ 8:12; ଯିରିମିୟ 33:3।”

“ତାଙ୍କ ହାତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଥାଇ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ, ଜୀବନରେ ତାହାର ଭାଗ୍ୟ ଯେଉଁଠି କି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥାଉ, ସେ ନିଜେ ଯେପରି ସଙ୍ଗତି ବାଛିବ, ସେହିପରି ସଙ୍ଗତି ପାଇପାରେ। ଏହାର ପୃଷ୍ଠାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ମାନବଜାତିର ସର୍ବାଧିକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଓ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରିପାରେ, ଏବଂ ଚିରନ୍ତନ ପରମେଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ କଥାହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱର ଶୁଣିପାରେ। ସେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ଧ୍ୟାନ କରେ, ଯେଉଁଥିରେ ‘ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରନ୍ତି’ (1 Peter 1:12), ସେ ସେମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗତି ପାଇପାରେ। ସେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଦଚିହ୍ନକୁ ଅନୁସରଣ କରିପାରେ, ଏବଂ ସେ ପର୍ବତରେ, ସମତଳ ଭୂମିରେ, ଓ ସମୁଦ୍ରତୀରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିବାବେଳେ ଯେପରି ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣାଯାଇଥିଲା, ସେପରି ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଶୁଣିପାରେ। ସେ ଏହି ଜଗତରେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପରିବେଶରେ ବସବାସ କରିପାରେ, ପୃଥିବୀର ଦୁଃଖିତ ଓ ପରୀକ୍ଷିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଶାର ଚିନ୍ତା ଓ ପବିତ୍ରତା ପ୍ରତି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଦାନ କରିଥାଇ; ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟଙ୍କ ସହ ସହଭାଗିତାରେ କ୍ରମେ ଆହୁରି ନିକଟତର, ଆହୁରି ନିକଟତର ହୋଇଯାଉଥାଇ; ପୁରାତନକାଳର ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରି, ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ଚାଲିଥିଲେ, ଚିରନ୍ତନ ଜଗତର ସୀମାପ୍ରାନ୍ତକୁ କ୍ରମେ ଆହୁରି ଆହୁରି ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଯାଉଥାଇ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ୱାରମାନ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହେବ, ଏବଂ ସେ ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ। ସେ ନିଜକୁ ସେଠାରେ ଅଜଣା ବୋଲି ଭାବିବ ନାହିଁ। ଯେ ସ୍ୱରମାନେ ତାହାକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ପବିତ୍ରଜନମାନଙ୍କର ସ୍ୱର, ଯେମାନେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ପୃଥିବୀରେ ତାହାର ସହଚର ଥିଲେ—ସେହି ସ୍ୱର, ଯାହାକୁ ସେ ଏଠାରେ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଓ ଭଲପାଇବାକୁ ଶିଖିଥିଲା। ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ସହ ସହଭାଗିତାରେ ଜୀବନଯାପନ କରିଛି, ସେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସଙ୍ଗତିରେ ନିଜକୁ ଘରୋଇ ଭାବିବ।” Education, 123–127.